

[Valdemar Thomsen.]

at skrive — det er for øvrigt Ord, som jeg gerne vil gøre til mine —:

„Vi skal ingenlunde indkapsle os eller forpuppe os i Drøm om, at vi saa en Dag kan flagre ud i Frihedens Sol som en rød-hvid Sommerfugl. Lad os kun drømme, men lad os samtidig huske, at vi er det danske Folk, og at et Folk kun hævder sig, naar det fra Dag til Dag ser de stadig vekslende Problemer i Øjnene, taler aabent om dem og inden for de givne Rammer tager Stilling til dem. Vi kan ikke nøjes med at se tilbage paa vor Fortid, vi skal saa stærkt og saa levende, som vi kan det, interessere os for Nutiden og Fremtiden.“

Krag: Jeg vil gerne paa ny minde om de overordentlig vanskelige og tit farefulde Forhold, hvorunder Fiskerbefolkningen ved Thorsminde og Hvide Sande lever. Jeg har tidligere redegjort for, hvilken betydelig Plads der er opvokset ved Hvide Sande med 1 000 Indbyggere omtrent, for største Delen Fiskere med et Par Hundrede Kuttere, hjemmehørende dér eller i hvert Tilfælde fiskende fra den paagældende Plads, med en Fangst, der omsat i Auktionshallerne for de første 5 Maaneder af 1941 andrager et Beløb af over 2 Mill. Kr., og peget paa, hvor overordentlig vanskelige de Forhold er, hvorunder der arbejdes fra denne Plads, baade hvad Pladsforhold i Havnen angaar og ganske særligt hvad Besejlingsforholdene angaar, idet der jo som Følge af de meget korte Ledemoler lægger sig betydelige Sandbarrer ved Udløbet, som tit hindrer baade de Baade, der er paa Havet, i at slippe ind, og de, der maatte ligge i Havnen, i at slippe ud. Enhver kan forestille sig, hvilken Fare Skib, Fangst og Mandskab er udsat for, naar man med Paalandsvind og høj Sø maaske skal hugge sig over saadan en Sandbarre. Stranding og Lækage bliver Følgen af, at Styringen tabes, og der bliver Fare for, hvad ogsaa i mere end eet Tilfælde er sket, at Kutteren slaas ind mod Molehovederne, slaas til Vrag med den største Fare for Menneskeliv; det er ærlig talt et Under, at ikke Menneskeliv allerede forlængst er gaaet tabt ved denne Indsejling.

Spørgsmaalet er derfor, om der er Mulighed for med rimelige økonomiske Ofre at overvinde disse Vanskeligheder. Jeg er meget glad over, at man har interesseret sig for dette Spørgsmaal baade i Vandbygningsdirektoratet og i Trafikministeriet — og jeg forstaar, at dette ogsaa gælder den

højtærede Trafikminister. Fiskerne, som har deres daglige Gerning derude, har jo en rig Erfaring i Bedømmelse af disse Forhold, og de hævder, at det er de alt for korte Moler, der er Aarsag til Vanskelighederne med Hensyn til Besejlingsforholdene, og at en Forlængelse vil væsentlig forbedre Forholdene og tjene til at standse Sandvandring og til at forbedre Udskyllingen, og om en saadan Forlængelse er der jo gentagende indsendt Andragender til Ministeriet for offentlige Arbejder.

Der ligger ogsaa et Andragende, ved jeg, for Øjeblikket, og jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, at Opgaven nu løses i Forbindelse med de store Havneudvidelser i Frederikshavn og Skagen, hvorom der foreligger Forslag, ligesom jeg indtrængende vil henstille, at det Andragende fra Fiskeriforeninger omkring Hvide Sande, som er sendt til Trafikministeriet, og i hvilket Nødvendigheden af, at Forbedringer foretages, udførligt begrundes, oversendes til det angaaende de to nævnte Havne nedsatte Udvalg, for at det kan faa sin baade reelle og formelle Berettigelse til at behandle ogsaa denne Sag, som jeg haaber den højtærede Minister saa vil tage sig velvilligt af. Jyllands Vestkyst er jo ganske overordentlig farlig, og Udviklingen viser, at der er Trang til Fiskerihavne med forsvarlige Liggepladser og forsvarlige Besejlingsforhold mellem Thyborøn og Esbjerg, og her nytter det ikke at henvise til, at noget saadant ikke var paatænkt, da Hvide Sande Anlægget gennemførtes, fordi Udviklingen siden da viser, at Hvide Sande har faaet Betydning langt ud over, hvad man, dengang Anlægget blev gennemført, regnede med, og langt ud over den Hensigt, man oprindeligt havde med dette Anlæg.

Ogsaa for Ringkøbing By vil det være af ikke uvæsentlig Betydning, at disse Forhold ved Hvide Sande ændres, thi Byen har jo bidraget med 250 000 Kr. til Hvide Sandes Udbygning i Forventning om den Betydning, som Anlægget vilde faa for Byen i forskellige Henseender, ogsaa trafikalt, ved at muliggøre Vareudveksling søværts. Men desværre er det jo ingenlunde blevet Tilfældet, de forventede Fordele er udeblevet, der snarere blevet forvandlet til Skader, og dog har Statskassen stædigt fastholdt, at Byen skulde betale den tilsagte kvarte Million. Dette er ogsaa sket, men saa bør Staten sørge for, at Besejlingsforholdene ved Hvide Sande bliver, som det ved Anlæggets Gennemførelse var Forudsætningen, saa at mindre Skibe med Ladning til og fra Byen